

HET VREEMDE RUIMTESCHIP

PETRALOUISE MURIS

Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris.

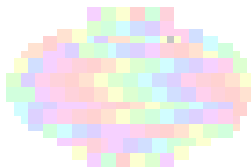
Lees, voorleesboek voor kinderen vanaf 8 jaar.

©Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd
en mogen niet (her)uitgegeven worden.

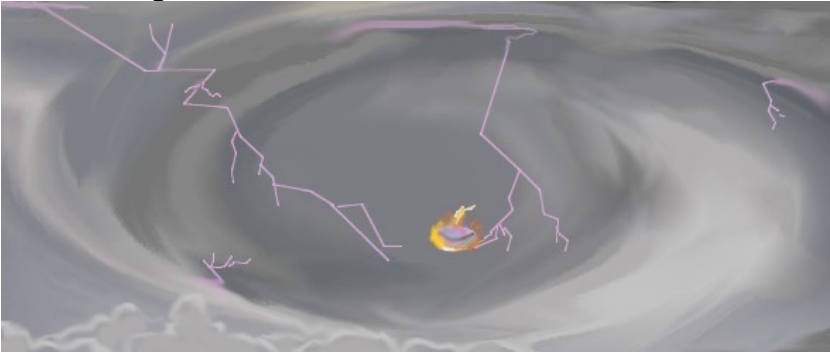
BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	intro	Hoe het begon.
4	1	Het lichtgevende beest.
7	2	Er wordt niet gespeeld in de klas!
10	3	De stroomschok.
15	4	Mama gooit het ruimteschip weg.
19	5	Ik ga naar Mars. Vaarwel!

Hoe het begon:

Wolken draaien inéén, zij worden verlicht door de aanhoudende bliksem.

Met de snelheid van het licht valt een voorwerp brandend uit de lucht.

Het valt met een ontzaggelijke klap in een grote doos tussen kleine schoendozen.

Daardoor vliegt de doos onmiddellijk in brand, waarna alle schoendozen vlam vatten.

Mensen haasten zich om de doos te blussen.

Een laag blusschuim overdekt de doos totdat het vuur is uitgedoofd.

De geblakerde en met schuim bedekte resten van de doos worden snel uitgepakt, waarna de schoenen nagekeken, gepoetst of weggegooid worden.

Er wordt lacherig gedaan over een stuiterbal die tussen het blusschuim ligt.

Iedereen verbaast zich erover, want het is immers geen meteoriet.

Als het balletje is schoongepoetst, belandt het tussen de lichtgevende stuiterballetjes op de toonbank.

Het wordt die dag als stuiterballetje verkocht.

Daarna komt het samen met een paar schoenen in een plastic tas terecht, en wordt daarna totaal vergeten.

HOOFDSTUK 1 HET LICHTGEVENDE BEEST.

Zo ging het verder:

Mijn moeder loopt in het donker onze rommelige trap af. De treden liggen bezaaid met speelgoed, vesten en spullen die zij ooit naar boven zal brengen. Zij heeft daar nooit zin in. Ik heb dat ook nooit.

Vandaag gaat het fout, mama struikelt drie treden en blijft kreunend beneden op de vloer zitten.

'Remco!' Schreeuwt zij.

Ik sta bovenaan de trap en kijk haar geschrokken aan. Ik weet niet zo gauw wat ik moet doen.

'Er vliegt hier een groot beest,' krijst mijn moeder: **'jakkes, waar is die nu!**
Au, au,' jammert zij: 'ik heb mijn voet verzwikt, hoe moet ik nu naar mijn werk?'

Mama staat op en hinkelt naar de overvolle kapstok. Zij grijpt tussen de kledingstukken maar vindt niets en tilt dan wat jassen op die plompverloren op de vloer liggen.

'Wat zoekt u, moet ik u helpen?' Vraag ik, omdat ik weet dat haar jas boven ligt.

'Dat beest! Het geeft licht, het is groter dan mijn vuist. Jakkes, ik ben bang voor enge beesten, het vloog hier rond! Remco, durf jij te kijken of hij hier ergens zit?'

Ik griezel zelf ook van grote insecten, ik durf er geen vast te houden.

Toch loop ik moedig met haar jas naar beneden en begin van alles op te tillen waar het beest onder kan schuilen.

'Ik zie hem niet.' Zeg ik vlug omdat ik geen zin heb om verder tussen de rommel te zoeken en omdat ik bang ben.

'Meestal zoek ik nergens naar, want ik raak toch van alles kwijt. Als het dan terechtkomt, lijkt alles nieuw.

Wat klets ik nou, ik zoek een beest!

Mijn moeder kreunt: 'ik ga, ik loop even langs de dokter.

Oef, wat doet mijn enkel zeer. Remco, breng jij vandaag jouw zus naar school? Jij moet haar vandaag brengen en ophalen.'

Zij opent de buitendeur en roept: 'doe vandaag jouw nieuwe schoenen aan, die staan hier in een plastic tas!'

De deur slaat met een klap dicht.

Nu sta ik alleen in de hal en ergens zit dat grote griezelige lichtgevende beest.

Terwijl ik mijn schoenen aandoe kijk ik angstig naar de grote berg kleding waar het beest waarschijnlijk tussen is gekropen.

Ik griezel en ik ril, ik durf mijn jas niet op te rapen.

Ik denk dat het vast een beest is dat bloed zuigt, dat het naar mij loert en mij waarschijnlijk wil steken.

Ik roep vlug: 'Lola kom beneden, we moeten naar school!'

Ik krijg meteen een goed idee, ik roep poeslief: 'Lola, pak jij even mijn jas?'

'Joe-hoe, ik kom al!' Schreeuwt mijn zusje, zij springt over de rommel op de traptreden.

'Ik eet nog.' Smakt zij en neemt weer een hap van haar brood.

'Moeten wij nu al naar school? Waar zijn mijn gymspullen?'

Ligt mijn schoeltas hier? Jeetje wat is het hier een rotzooi!'

'Weet ik veel, pak even mijn jas dan ga ik boven jouw spullen bij elkaar zoeken.'

Nooit en te nimmer denk er erover om haar spullen te pakken.

Vanaf vandaag vind ik het boven veiliger dan beneden.

Ik verwacht gegil maar het blijft stil onder aan de trap.

Als ik met haar spullen beneden kom, gooit zij mijn jas voor mijn voeten.

'Jouw berenvel lag voor je neus sukkel!' Sneert zij.

‘Kom,’ ril ik: ‘we gaan snel.’

Ik trek mijn jas aan maar sluit hem pas buiten.

Ik zucht opgelucht als ik buiten sta, maar ik schrik omdat ik mijn sleutel heb vergeten.

Toch wroet ik in mijn broekzak en ook in al mijn jaszakken, ik voel mijn sleutel niet. Ik voel wel iets anders.

Ik voel iets dat ik zelf niet in mijn kapotte binnenzak gestopt heb en haal het eruit.

‘Hè, een stuiterbal? Is die bal van jou Lola?’

Lola bekijkt de bal en sneert: ‘het is niet eens rond, wat heb jij aan zo’n bal. Nee hoor, die is niet van mij. Misschien is die van iemand uit jouw klas. Wellicht heeft iemand die bal in jouw binnenzak gepropt tijdens de gymles.’

‘Ik had deze jas helemaal niet aan, ik droeg mijn jack.’

‘Dan weet ik het ook niet. Ik zie mijn vriendin Suzanne, ik ga naar haar toe. Tot vanmiddag, wacht jij op mij?’

‘Het zal wel moeten, mama heeft haar voet verzwikt.’

Ik bekijk het balletje, het is inderdaad niet rond.

Als ik ermee stuiter raakt het de grond niet, het blijft boven de grond zweven, keer op keer.

‘Wat is dat nou!’ Roep ik ongelovig en pak het balletje en draai het voor mijn ogen rond en rond. ‘Verhip! Is dit wel een bal?’

Er draaien felle kleuren in de bal en die lichten op.

Mijn ogen doen er pijn van, toch staar met toegeknepen ogen naar de mooie kleuren in de bal.

Er lijkt iets in te bewegen maar dat **moet** wel mijn fantasie zijn.

‘Onzin,’ denk ik: ‘ik lijk wel gek.’

Ik stop het weg en loop met een eng gevoel mijn klas in, want jullie moeten weten dat ik moeite heb met leren.

Ik voel mij een oen en ik word gepest.

HOOFDSTUK 2

ER WORDT NIET GESPEELD IN DE KLAS!

Ik heb een hekel om naar school te gaan omdat ik moeite heb met rekenen en onze taal beheers ik ook niet.

Daarbij komt nog dat mijn juf heel erg streng is.

Zij doet mij denken aan de heks van Hans en Grietje, zij lijkt er ook op. Ik baal als een stekker als wij nog een rekenles krijgen.

Volgens mij doet zij dat expres omdat zij er gemeen bij lacht.

Omdat ik het niet zie zitten, haal ik het balletje tevoorschijn en kijk ernaar.

'Hé!' Schreeuwt de juf: **'zou jij niet eens gaan rekenen?'**

Ik speel nog steeds omdat ik haar geschreeuw niet gehoord heb en omdat ik in gedachten verzonken ben. (Je weet wel, die heks).

De juf komt met grote stappen op mijn tafeltje af, haar vuist dreunt erop. Ik schrik me rot!

'Wat kom jij hier eigenlijk doen!' Schreeuwt zij bij mijn oor.

Ik laat van schrik het balletje vallen.

Het zweeft even boven de grond en komt vanzelf terug in mijn hand.

'Is dat een jojo? Geef **hier** die jojo!' Zij schreeuwt: **'slapen doe je thuis en er wordt niet gespeeld in de klas!'**

Zij zag de bal niet stuiten.

'Hier die jojo!' Zij pakt mijn hand vast.

Ik knijp in de bal, ik wil het niet afstaan.

Nu grijpt zij mijn hand steviger vast en vouwt die open.

Zij pakt mijn bal af en smijt die mopperend in haar kast.

Mijn ogen zijn alleen op mijn rekenwerk gericht, ik durf haar niet meer aan te kijken.

Ik ploeg door mijn werk als een aardappelboer waarvan de grond keihard is. Met veel moeite en pijn lever ik mijn werk in.

'Mag ik alstublieft mijn balletje terug?' Vraag ik nederig.

Zij kijkt op haar polshorloge en bromt: 'het is bijna twaalf uur, vooruit dan maar!'

Zij opent de kast en haar hand graait naar de bal.

‘Als jij nog een keer in de klas speelt Remco, laat ik mijn kast voortaan op slot, hoor je?’

‘Ja juf,’ fluister ik: ‘ik zal niet meer spelen.’

Zij klikt met haar tong en kijkt mij boosaardig aan.

‘Ga naar de overblijf!’ Zegt zij stug.

Als ik tussen de middag mijn brood op heb, ga ik naar de speelplaats. Ik ben blij dat ik buiten ben, ik gooi het balletje keer op keer in de lucht en vang het op.

Als ik het voor de zoveelste maal omhoog gooi, zoeft het razendsnel hoekig door de lucht en valt dan steil omlaag.

Zoals alle andere keren blijft het boven de grond zweven.

Ik ben verbaasd omdat de bal vanzelf lijkt te kunnen vliegen.

Als ik een gewone bal omhoog gooi komt die gewoon omlaag.

Gelukkig heeft niemand het gezien, want mijn klasgenootjes pikken dikwijls mijn spullen af.

Weer kijk ik naar de felle kleuren en weer zie ik iets bewegen.

Ik heb nog nooit zo’n vreemde stuiterbal gezien.

Een stuiterbal? Dit balletje **kan** niet eens stuiteren.

Ik neem mij voor om de bal thuis met een vergrootglas te onderzoeken.

Als ik het balletje in mijn kapotte binnenzak stop, kom ik tot de ontdekking dat het schoolplein weer vol kinderen is.

Is de grote pauze nu al om? Gelukkig hoef ik nog maar een middagje want onze school gaat al om drie uur uit.

Als ik weer in mijn klas zit, roept de juf mijn naam. ‘**Remco!**’

Ik schrik.

‘Remco, ik wil dat jij hier na drieën jouw rekenwerk overdoet.’

Ik schrik alweer: ‘nee juf, ik kan niet blijven, ik moet mijn zus ophalen. Mijn moeder is van de trap gevallen en daardoor loopt zij slecht.’

‘**Dat zal wel een smoes zijn!**’ Schreeuwt zij met haar heksenstem.

Zij laat mij verder met rust en daardoor gaat de middag snel om.

Als de school uitgaat zegt mijn juf: 'goed kind, dan neem jij het rekenwerk maar mee naar huis.

Als jij het af hebt moet jouw moeder het ondertekenen.

Morgen krijg ik het dus ondertekend terug.'

Ik zucht omdat ik nu niets aan mijn middag heb.

Het zou prima weer zijn om te fietsen maar nu moet ik eerst mijn huiswerk doen.

Ik wilde ook het balletje onderzoeken maar daar zal wel niets van komen.

Ik loop naar het schoolplein en wacht op mijn zusje.

Het duurt langer dan tien minuten eer mijn zusje met haar klas buitenkomt.

'Het is bijna kwart over drie, wat ben je laat!' Zeg ik verwijtend.

'Kan ik niks aan doen!

Broertje?

Mag ik met mijn vriendin mee?

Ik mag bij haar spelen.

'Kan niet, mama is er niet en ik kan niet beslissen of jij ergens mag spelen. Heb jij de sleutel bij je Lola?'

'Heb jij jouw sleutel vergeten?'

Geen nood, de buurvrouw heeft ook een sleutel van ons huis.' Weet zij.

Ik graai nog één keer in al mijn jaszakken of ik mijn sleutel echt niet bij mij heb, maar ontdek alleen die bal.

Ik kijk erdoorheen, het is hol vanbinnen en ik zie iets bewegen. Hoe komt het toch dat de kleuren opflitsen?

Gelukkig zijn wij bijna thuis. Nu eerst bij de buurvrouw aanbellen om de sleutel op te halen.

Als zij ons de sleutel aanreikt merkt zij op: 'wat ben jij een domme jongen.'

HOOFDSTUK 3 DE STROOMSCHOK.

Onze buurvrouw kijkt mij verwijtend aan, zij moppert: 'je voelt toch eerst in je zakken of je de sleutel bij je hebt **voor** je de deur achter je kont dichtdoet?'

'Ja,' geef ik toe: 'u hebt gelijk buurvrouw!'

Maar ik ben wel boos, ik wil niet dom genoemd worden!

Was ik nu maar voor de deur op mama blijven wachten, want die is straks thuis, dan had de buurvrouw niet tekeergegaan.

Gelukkig kunnen wij met deze sleutel naar binnen, dan kunnen wij alvast iets drinken.

Als wij goed en wel boven in onze kamer zijn, komt mama hinkelend en jammerend het huis in.

'Zijn jullie thuis?' Klinkt het zielig onder aan de trap.

'Jongen, kun jij wat boodschappen halen?'

Ik ren de trap af en vraag: 'gaat het mama?'

'Het gaat helemaal niet, morgen blijf ik thuis! Jij moet maar voorlopig wat taken overnemen, ik kan haast niet op mijn voet staan.'

'Ik heb huiswerk meegekregen,' jammer ik, omdat ik geen tijd heb voor klusjes: 'ik doe er zo verschrikkelijk lang over. Mama? Hoe komt het dat ik zo'n moeite heb om iets te begrijpen?'

Mijn sommen zijn zo moeilijk, ik voel mij een oen!'

'Kind, jij bent kien zat, het komt heus wel goed met je.

Vroeger was ik ook een oen maar nu heb ik toch een leuke baan.

Doe nu maar je uiterste best en vraag aan jouw juf meer uitleg, daar is zij jou voor.'

'Nog wat mam, ik heb een ding in mijn jas gevonden, een vreemd lichtgevend ding.'

'Tja vreemde dingen kom ik overal en nergens tegen.

Dat is altijd weer een verrassing.'

Zij kijkt naar de rommel op de vloer en zucht.

Dan kijkt zij naar mij. 'Remco, haal brood en twee pakken melk.

Er is nog macaroni, ik maak wel een Italiaanse maaltijd en jij moet vanavond afwassen. Ik wil nu zitten hoor!'

Zij overhandigd haar portemonnee.

Ik zucht omdat ik het toch al zo druk heb, ik heb vast geen tijd meer om te spelen.

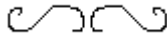
Jammer genoeg moet ik straks weer verder met mijn sommen.

Ik pak de lege plastic schoenentas en voel of ik de sleutel van de buurvrouw nog in mijn jaszak heb. Die haal ik uit de voering van mijn jas.

Ik heb ook de bal weer in mijn hand.

Nu neem ik mij voor om straks die bal te onderzoeken want het is zeker geen gewone lichtgevende stuiterbal.

Ik wil weten waar dat flitsende kleurige licht vandaan komt en hoe het mogelijk is dat die de grond niet raakt, desnoods snij ik erin.

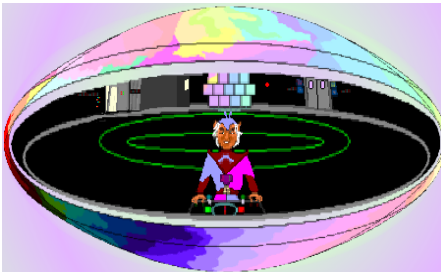
De boodschappen zijn gedaan, ik zet alles in de keuken en breng mijn moeder een glas melk.

‘Ik ga naar boven mama, ik moet nog sommen maken.’

In mijn kamer gooi mijn jas op mijn bed en pak mijn vergrootglas.

Ik haal de bal uit mijn jas en kijk ernaar.

Ik hoop de binnenkant te zien.

Er gaat onverwachts een scherm omhoog in het balletje.

‘Jeetje, ik kan mijn ogen niet geloven!’ Denk ik hardop.

‘Zie ik dat goed?’

Dat vergrootglas was niet nodig, ik kan zonder dat ding ook wel zien hoe bijzonder

dit balletje is. **Lola!** Schreeuw ik: **‘dit is helemaal geen bal!’**

Mijn zus komt kijken. ‘Laat mij eens?’ Vraagt zij en vrijwel meteen heeft zij de stuiterbal in haar hand. **‘Jeetje,’** schreeuwt zij: ‘zie je dat? Er zit een speelgoed- mannetje in. Pak gauw een mes dan snijden wij die bal open!’

‘Ik heb geen mes en ik haal er ook geen. Ik probeer die bal wel met de sleutel van de buurvrouw open te kraken.’

Ik wrik en prik, dan opeens: **“ZZING!”** Krijg ik een stroomstoot.

Ik schrik mij rot, ik voelde zuiver een stroomschok.
Een hele harde! Een stroomschok van een stuiterbal!
Van schrik heb ik de sleutel laten vallen en de bal ook, die zweeft
nu boven de vloer.
Met grote schrikogen kijk ik naar de bal die nu **heel** erg kleurig
wordt.
De bal zoemt en knispert zo hard dat ik er bang van word.

'Kijk!' Mijn zus wijst naar de bal. Ik kijk aandachtig.
Wij zien dat de bovenkant langzaam opzij schuift.
Een klein oranje kereltje klimt op de bovenkant van de bal.
Hij zegt iets tegen ons maar wij verstaan hem niet, want hij
spreekt een andere taal en zijn stemmetje is erg zacht.
Daarop gaat hij weer naar binnen en klimt even later weer op de
bovenkant van het..., laat ik maar zeggen, de ruimte- capsule?
'Kunt u mij nu verstaan? Begrijpt u mij?' Zegt het mannetje.
Hij drukt op een knopje van zijn vertaler die op zijn borst hangt.
'Ja,' knik ik, ik kan mijn ogen nog steeds niet geloven.
'Ik ben Zap-er van de planeet Mars. Bent u de baas van de
Aarde? Bent u de baas van deze planeet?'
'Nee, meneer Sapje, ik ben een kind.
'Zeg eens meneer Kind, weet u iets van een ruimtemissie naar
Mars?' Vraagt de marsman.
'Ja, ik heb gehoord dat er mensen op Mars zullen blijven,'
antwoord ik: 'want er is geen brandstof om hen naar de Aarde
terug te brengen. Ik snap het verhaal niet zo, dan gaan zij toch
niet?'

'Ik wil niet dat jullie komen!' Schreeuwt de marsman opeens
kwaad maar zegt iets zachter. 'Vlug, breng mij naar uw baas!'
'D, dat k, kan ik niet,' hikkel ik: 'd, dan moet ik naar Amerika
want daar is de N, NASA. De NASA is een ruimtevaartcentrum.
Of bedoelt u soms mijn moeder of de Minister P, President?'

Zie toch eens, och, die kleine oranje man heeft mij niet begrepen,
hij springt omhoog uit blijheid. Hij daalt traag.

‘Hoe doet u dat?’ Vraag ik.

Meneer Sapje antwoordt: ‘ik weeg haast niets en daarvoor ben ik ook naar jullie planeet toegekomen, jullie zijn namelijk veel zwaarder. Jullie zijn zo zwaar dat jullie een gevaar voor ons zijn. Als jullie op Mars landen, stampen jullie op de grond en storten onze huizen in. Wat zijn jullie toch hebbertig en dom! Op Mars **valt** niks te halen, alles is van ons!’

Ik kijk meteen kwaad.

Om de één of andere reden heb ik last van het woordje “dom”.

Ik vis hem van zijn ruimtecapsule en plant hem op mijn hand.

‘Dom? Wij hebben knappe koppen hier! Wij zullen er heus wel uitkomen,’ antwoord ik alsof ik zelf zo’n knappe kop heb.

Meneer Zap- jer ziet dat ik kwaad ben, hij zegt vlug: ‘ik bedoel **u** niet! Ik bedoel niet **dat u** dom bent, ik bedoel de mensen die naar Mars komen. Jullie moeten beseffen dat jullie daar niet kunnen ademen. Jullie zullen doodgaan op Mars.

Er is geen stralend blauw schild om onze planeet.

Jullie blauwe schild is prachtig. Zag u mijn ruimteschip?

Het daalde erg snel en werd vreselijk heet, weet u, ik zag zelfs vlammen! Als ik straks thuis kom, vertel ik mijn hoogste leider over jullie mooie blauwe ruimteschild.’

Ik kijk stomverbaasd naar meneer Sapje, ik vraag: ‘waar wonen jullie dan? Op de Marsfoto’s zijn geen huizen te zien.’

‘Onder de grond, boven het Marsoppervlak is er teveel straling. Het stormt er soms krachtig en het is daar te heet of te koud. Ik heb haast meneer Kind, brengt u mij even naar Amerika?’

‘Ha, ha,’ lach ik omdat Amerika niet om de hoek ligt.

‘Amerika is ver weg, veel te ver voor mij, ik mag alleen in deze buurt blijven.’

'Van wie?' Vraagt meneer Zap- jer. 'Moet dat van de baas van uw planeet?' De marsman kijkt mij kwaad aan.

'Jullie Aarde is maar een piepklein bolletje! U bent een stuk groter dan ik, daarom zal het niet ver zijn.'

'Meneer Sapje, wij hebben in Nederland ook een ruimtevaart-centrum. De ESA- ESTEC in Noordwijk. Dat is dichterbij.

Wilt u daarheen meneer Sapje?

Jammer genoeg kan ik u niet brengen, ik mag niet alleen op reis van mijn moeder.'

'Luister eens meneer Kind, ik wil naar Amerika en u moet mij daarheen brengen!' Commandeert de marsman.

'Ja maar..., mijn moeder heeft pijn in haar voet en ik mag helemaal niet alleen naar Amerika!'

Meneer Zap- jer verliest zijn geduld, hij schreeuwt: **'ik kom alleen maar met een boodschap!**

Ik waarschuw jullie alleen maar.

Raak mijn ruimteschip niet aan! U krijgt dan weer een stroomschok. Ik ben boos, zeer boos!'

Hij gaat zijn ruimteschip in en doet het scherm omlaag.

'Wat kan ik nou doen!' Zeg ik vertwijfeld tegen mijn zusje.

'Niets! Ik kan **toch** helemaal niets doen voor die marsman?

Laat hem zelf maar met zijn ruimteschip naar Amerika of naar Noordwijk vliegen!'

Lola begint te giechelen, zij kan nog steeds niet geloven dat er een echte marsman in haar broertjes kamertje is.

Opeens staat mama in de deuropening, zij hinkelt mijn slaapkamer binnen.

'Oef, mijn voet! Wat maken jullie een lawaai!

Is er weer eens ruzie? Jullie slaan elkaar toch niet hè?'

HOOFDSTUK 4 MAMA GOOIT HET RUIMTESCHIP WEG.

Mama ziet het ruimtescheepje boven de vloer zweven.
Het verschiet razend snel van kleur en is nu fel verlicht.
Zijn kleuren weerkaatsen tegen het witte behang.
Zij grijpt ernaar want zij denkt dat het een bal is.
'Niet doen mama!' Gil ik: 'u krijgt een stroomschok!'

Maar mijn moeder heeft het ruimteschip al te pakken.
Van de schok valt zij om.
'Hè?' Reageert zij geschrokken.
Zij zit versuft tussen mijn rommel op de vloer.
'Is dat het... balletje? Kijk, mijn handen trillen ervan.'
Zij weet zich ineens weer te herinneren dat zij naast de schoenen
ook een balletje heeft gekocht.
'Wat een rot ding,' moppert zij: 'die bal is toch niets voor
kinderen! Wat een rotzooi maken ze toch tegenwoordig.
Het kan niet gek genoeg zijn. Als ik **dit** had geweten, had ik dit
onding **nooit** gekocht!'
Zij kijkt op de vloer of zij iets kan vinden dat geen stroom
doorlaat. Niets.
Dan denkt zij ineens aan haar rubberen handschoenen waarmee
zij het vuile werk doet.
'Pak jij eens die gele handschoenen uit de badkamer Remco?'

Ik hol de trap af want onze badkamer is een etage lager.
Ik zie de handschoenen over de wastafel hangen en ren de trap
weer op. 'Hier mama!' Hijg ik.
Zij doet de handschoenen aan en grijpt opnieuw het ruimteschip.
Zij voelt geen schok.
'Weg met dat onding!' Zij strompelt ermee de trap af.
Halverwege de trap roept zij: 'het eten is over vijf minuten klaar.
Was jullie handen en kom aan tafel!'

Als mijn zus en ik goed en wel aan tafel zitten vraag ik: 'mam,
waar heeft u het ruimteschip gelaten?'
'Ruimteschip? Heet zo'n balletje een ruimteschip?'

Ach, knikkers hebben ook de gekste namen.
Bonkertje, tijgeroogje, slingertje of een hulkje.
Een oliesjeikie en een ...'

'Ma- ham! Dit is een **echt** ruimteschip!'

Mijn moeder kijkt mij aan alsof ik gek ben geworden, ik lach om haar gezicht.

Dan kijkt zij naar mijn zusje en lacht: 'ha, ha, hij is gek geworden hoor!'

'Helemaal niet!' Reageert mijn zusje.

'Nou..., ik heb jullie ruimteschip in de huisvuilcontainer gegooid.
(Zeg: huisvuil kon teen ur) Ik kan het er niet meer uithalen.
Pech voor jullie.'

Lola staat plots naast de tafel, zij gilt het uit.

'Wat is er!' Schrikt mijn moeder: 'heb je pijn?'

'Er zit een marsmannetje in. Straks gaat die dood.

Dan komen er miljoenen van die marsmannetjes hier oorlog voeren. Misschien hebben zij enge wapens net zoals in de films.
Mama ik word bang!'

'Hi, hi, ha, ha,' buldert mama van het lachen: 'ga eten Lola.

Straks is jouw eten koud en dan lust jij het niet meer.

Ik koop wel een nieuw ruimteschip- balletje bij Bristol want daar heb ik Remco's schoenen en dat rare balletje gekocht.'

Zij moppert: 'al vind ik dit helemaal geen leuk speelgoed meer.
Het is toch niet normaal dat kinderen het tegenwoordig leuk vinden om stroomstoten te krijgen!'

'Mama, wat zeg ik u nou, dat ruimteschip **is** geen balletje!

Het geeft stroomstoten omdat je er niet aan mag komen.'

'Welnee!' Reageert mama geërgerd. 'Ach joh, doe toch niet zo gek!

Het is gewoon idioot speelgoed. Ik heb spijt dat ik het gekocht heb.'

Mijn moeder is niet te overtuigen dat het om een echt ruimteschip gaat. Zij heeft het immers bij Bristol gekocht?

Dus praat ik er niet meer over.

Ik neem mij voor om in de afvalcontainer te kijken zodra ik klaar ben met eten. Gelukkig staan die bovengronds.

Ik had er niet aan moeten denken als het ruimteschip in een ondergrondse container gedumpt was, dan zou ik het niet meer kunnen pakken.

Intussen is de marsman uit zijn ruimteschip gekropen, hij weet niet waar hij is. Het is pikdonker en hij ziet geen enkele ster. Hij staat ongemakkelijk op een hobbelige ondergrond.

‘Waar ben ik,’ zucht hij: ‘het lijkt wel of ik opgeslokt ben.

Ben ik door een Aards beest verslonden? Is dit een Aards beest die honger had en mij naar binnen heeft gewerkt? Het stinkt in zijn maag, hoe kom ik hieruit?’

Het marsmanneltje weet niet dat hij in een vuilcontainer is gegooid.

Hij loopt heen en weer in de container. Hij bedenkt van alles om uit de maag van het beest te komen.

Uiteindelijk beklopt hij de containerwand.

‘Dit beest is van ijzer!’ Schrikt hij: **‘ik kan nooit meer naar Mars terug!’**

Ik moet een brander hebben. Wacht, ik heb een lasapparaat in mijn schip.

Ik snij het ijzer open, dan kan ik uit zijn buik ontsnappen.’

Hij krabbelt zijn ruimteschip in om de brander te pakken en staat even later weer tussen de huisvuilzakken.

‘Zo, kom maar op beest, hier heb jij niets van terug!’

Ik maak toch een groot gat in jouw maag!’

Algauw heeft hij door dat de containerwand te dik is, zijn brander is niet groter dan het uiterste puntje van een speldje.

Hij komt niet door de ijzeren wand, er is niet eens een klein gaatje ontstaan.

‘O nee! Wat moet ik doen!’ Jammert de marsman.

De marsman schrikt want plotseling klinkt er een hels kabaal. Hij vlucht zijn ruimteschip in en die glijdt tussen het vuil naar de bodem in de container.

Het helse kabaal is het gebonk van mijn vuist op de container.

Ik roep: ‘meneer Sapje, zit u soms in deze vuilcontainer?’

Meneer Sap- ap, zit u soms in die andere?’

Geeft u eens antwoordt? Zit u hier? Hoe- hoe, meneer Sapje!’

Ik open de bovenklep van de container.

‘Meneer Kind bent u dat? Kun jij mij uit de buik van dit beest redden?’ Schreeuwt meneer Zap- jer paniekerig, hij komt meteen tevoorschijn.

‘Ga opzij meneer Sapje, gaat u maar tegen de wand staan.

Ik spring hierin en haal u er meteen uit.

Waar is uw ruimteschip, ligt die helemaal onderin?’

O, ik zie al iets oplichten, ja daar is het.

Niet leuk hè, dat mijn moeder u weg heeft gegooid.

Hopla, ik pak u eerst en daarna uw ruimteschip die stop ik wel in mijn capuchon. Zo, nou klim ik uit de container.

Hebt u zich bezeerd meneer Sapje?’

‘Nee,’ grinnikt meneer Zap- jer, hij is heel blij dat hij is gered.

Enmaal buiten de container zegt meneer Zap- jer: ‘ik meen een verrassing voor u te hebben meneer Kind.

De grootste krater op Mars krijgt uw naam die heet voortaan:

“De grote meneer Kind.”

‘Ha, ha,’ lach ik: ‘dat is wel een leuke naam alleen uh..., heet ik geen kind maar ben er één.

Ik heet Remco meneer Sapje.’

‘Remco? Vindt u “de grote meneer Kind” geen mooie naam?’

‘Ach, wat kan mij dat schelen, noem hem van mij part Pietje.

Mars is ver weg en waarschijnlijk heeft die krater al een naam omdat die door iemand hier bedacht is.’

De marsman kijkt teleurgesteld.

HOOFDSTUK 5 IK GA NAAR MARS, VAARWEL!

De hele nacht zweefde het ruimteschip in mijn kamer omdat mijn moeder er niets van wilde weten.

Ik werd vaak wakker om te zien of het er nog was.

Gelukkig is het nu ochtend en kan ik eindelijk uit mijn bed.

Ik kleed mij vlug aan en ik hoop dat mijn zus ook snel klaar zal zijn, want ik wil vroeg naar school.

Ik heb een plan bedacht en daarom neem ik het ruimteschip mee naar school. Ik weet namelijk dat mijn juf het leuk vindt om over de ruimtevaart te praten.

Als wij op het schoolplein aankomen is het half acht.

Mijn juf komt aanfietsen, zij zegt verbaasd: 'kinderen, wat zijn jullie vroeg op het schoolplein, zijn jullie uit bed gevallen?'

Terwijl zij haar fiets stalt vraag ik: 'juf, ik heb u iets belangrijks te vertellen, daarom ben ik vroeg. Mag ik straks mee naar binnen?'

'Is het zo belangrijk?' Vraagt zij. 'Heeft het met jouw sommen te maken?'

Ik schrik omdat ik ze niet bij mij heb.

'Nee, het is veel belangrijker.' Zeg ik vlug.

'Even mijn tas pakken. Komen jullie maar mee.

Is er iets aan de hand in jullie gezin?'

Zij opent de deur en loopt meteen naar haar klas.

'Vertel het maar.' Zegt zij vriendelijk.

Ik haal het ruimteschip tevoorschijn en roep: 'meneer Sapjes kom tevoorschijn, hier is iemand die u kan helpen!'

Mijn juf kijkt mij warrig aan en haalt haar schouders op.

Zij begrijpt niet waarvoor zij zo nodig met ons naar haar klas moest.

Opeens schuift de "jojo" open.

'H, het is geen jojo.' Hakkelt zij verbaasd.

Meneer Sapjes klimt weer bovenop zijn ruimteschip.

'Wie is die reuzin?' Vraagt hij. 'Is dat de Minister- president?'

Hij kijkt de klas rond, hij ziet een prent van ons zonnestelsel aan de muur hangen. 'Ben ik al bij de NASA?'
Mijn juf weet niet wat zij hoort. 'Wat is dit?' Reageert zij.
'Ik ben meneer Zap-er en ik kom van de planeet Mars.
Ben ik hier bij de NASA? Ik kom met een boodschap.'

De juf laat zich op haar stoel vallen.
'N, nee,' hakkelt zij: 'm, maar ik heb wel familie bij ESA werken.'
Meneer Sapjes vraagt: 'waar ben ik dan?'
'U bent op school meneer Zap-er, hier leert Remco sommen maken.'
'Daar heb ik niets aan! Ik wil zo snel mogelijk naar het ruimtevaartcentrum.' Reageert meneer Zap-er boos.
'Ik kan nu niet weg, maar ik zie wel in dat dit erg belangrijk is. Ik wil u wel helpen. Ik zal even een berichtje versturen, ik ben zo terug.' De juf loopt de klas uit.

Als zij even later terug is hijgt zij: 'u wordt gehaald meneer Zap-er. Er komen straks mensen van ESA - ESTEC naar u kijken, dan kunt u gauw weer terug naar Mars.'

Meneer Zap-er bedankt de juf en stapt in zijn ruimteschip.
Het ruimteschip stijgt tot aan het plafond en blijft daar hangen.
Als de kinderen de klas inkomen, kijken zij niet naar het plafond en de juf zegt ook niets over het ruimteschip.
Zij begint enthousiast (Zeg, en toe si ast) over de ruimtevaart te vertellen en laat de kinderen de NASA site (Zeg saait)zien.
Dan wordt er op de deur geklopt.
Twee mannen komen binnen.
'Waar is het?' Vragen zij.
'Daar.' Wijst de juf.
'Erg klein, is het echt geen speelgoed?'
De mannen kijken verbaasd naar het kleine ruimtescheepje.
'En zit daar een marsman in? Hoe kan dat nou!'
De juf antwoordt: 'echt waar.'
Nu kijkt iedereen naar de lichtgevende bal vlak onder het plafond.
De mannen zeggen: 'het is net een bal.
Hoe kunnen wij het pakken? Is hier een hoge ladder?'

De juf roept **mij** voor de klas.

‘Remco haal jij dat ruimteschip eens naar beneden?
Jij hebt toch goed contact met die marsman?’

Als ik voor de klas sta, kijken de kinderen vol ontzag naar mij.
Ik roep: ‘meneer Sapjes! Hoe- hoe meneer Sapjes! U gaat naar
het ruimtevaartcentrum!’

Het ruimteschip daalt onmiddellijk tot op het bureau van de juf en
meneer Sapjes klautert eruit.

‘**Weer** van die reuzen!’ Reageert meneer Zap- jer boos.

De kinderen kletsen door elkaar want zoiets vreemds hebben zij
nog nooit meegemaakt. Zij vinden het heel spannend.

‘Stt, ik wil dat jullie muisstil zijn.’ Fluistert de juf.

Meneer Zap- jer zegt: ‘ik heb een boodschap voor de NASA.

Jullie mogen geen bemande vlucht naar Mars sturen.

Jullie zullen daar te hard gaan stampen en dan storten onze
steden in. Onze steden zijn ondergronds.

Jullie mogen ook geen grondstoffen hebben, die zijn van ons.
Zoeken jullie maar een andere planeet.’

‘Wij zijn van ESA, wij maken satellieten, wij sturen geen
bemande vluchten de ruimte in. Wij werken wel mee aan de
ARIANE raketten maar die stijgen niet op vanuit Nederland.’

Wij doen wel veel onderzoek, hoe komt het dat uw ruimteschip zo
opflitst?’

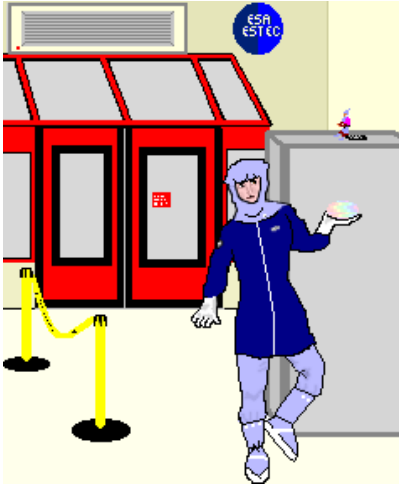
Meneer Zap- jer zegt: ‘als jullie **dat** willen weten, heb ik een
heleboel te vertellen. Maar niet hier, hier is teveel geroezemoes.
Breng mij naar jullie ruimtevaartcentrum.’

Hij draait zich naar mij om en zegt: ‘onze grootste krater heet
voortaan: “**de grote meneer Remco- krater**”.

Ik groet u meneer Remco, ik ga naar Mars, vaarwel.

Deze mensen moeten mijn boodschap maar aan NASA
doorgeven.’

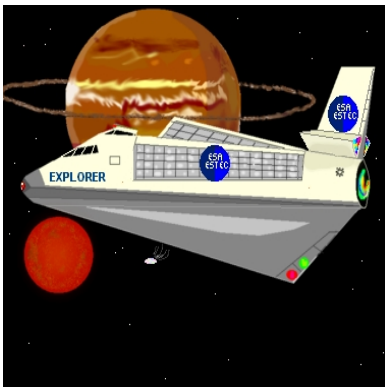
Alle kinderen uit mijn klas rennen naar het raam als de mannen
met het ruimteschip naar hun auto lopen.

Niet lang daarna wordt het ruimteschip naar de schone ruimte in het ESA -ESTEC gebouw gebracht om onderzocht te worden.

Meneer Zap- jer zit op een schakelkast en vertelt honderduit over zijn ruimteschip en hoe het komt dat het zo kleurig opflitst. Alles wat meneer Zap- jer te vertellen heeft wordt in de computer opgeslagen. Ook zijn plan, hij zegt: 'Wij moeten hier een oude spaceshuttle hebben.

Ik help jullie om daar nieuwe motoren in te bouwen zodat het langer in het heelal kan blijven. Wij maken het zo, dat er geen brandstoftanks meer nodig zijn om uit jullie dampkring te komen, want dat is onzin. Het mag niet meer als een raket met de neus omhoog opstijgen. Het moet gewoon kunnen opstijgen zoals een helikopter. Er moet een andere buitenlaag omheen in plaats van die zwarte tegeltjes. Ik vertel wat er nodig is en daarna ga ik naar mars terug.'

Na maanden is de vernieuwde oude spaceshuttle klaar om grote afstanden door het heelal te vliegen en kan het in korte tijd heel veel onderzoeken.

En meneer Zap- jer?

Die is weer naar zijn planeet terug en hoopt dat niemand naar Mars komt, want de NASA weet nog van niets.

En Remco? Die heeft opeens veel vrienden en wordt niet meer

gepest. De juf geeft hem extra les na schooltijd. Het komt dus best goed met hem.

EINDE.